

Arrest

nr. 164 713 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 16 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER .

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. JOUNDI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 maart 2016 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebonden bevoegdheid en herhaald bevel.

2.2. Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verwerende partij erkent dit in de nota maar meent dat er geen sprake is van een schending van een artikel van het EVRM. Zij loopt hiermee echter vooruit op de zaken. Om die reden verwerpt de Raad de exceptie.

2.3. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.5.2.1. Verzoekende partij voert ondermeer de schending aan van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.5.2.1. Verzoekende partij betoogt in essentie reeds geruime tijd een gezin te vormen met mevrouw D. en diens kinderen. Zij zijn gehuwd en hebben een hechte gezinsband. Zij wonen ook samen. Zij hebben een procedure hangende voor het Hof van Beroep te Antwerpen inzake de weigering van erkenning van hun huwelijk. Deze zaak is nog hangende en de pleitzitting is voorzien op 20 december 2016. Daarnaast is er ook een procedure wettelijke samenwoning in afwachting van de erkenning van het huwelijk en nog een andere procedure aangaande de samenwoning. Verzoekende partij is gekend als zijnde de vader van het gezin en zij staat in voor het huishouden en het afzetten en ophalen van de kinderen aan school. Verzoekende partij stelt een onmisbare factor binnen het gezin te zijn nu haar echtgenote aan een ernstige ziekte lijdt. Zij verwijst voorts naar de verschillende procedures bij de Raad die zij al doorlopen heeft en het resultaat daarvan.

3.5.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.5.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing een omstandige motivering wordt gegeven met betrekking tot het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied. In essentie komt de motivering neer op het feit dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven, gelet op de vele contra-indicaties in het dossier dienaangaande, niet aanvaardt. Daarenboven blijkt dat de politie op 15 maart 2016 is moeten tussenkomen naar aanleiding van slagen en verwondingen die de verzoekende partij aan haar echtgenote heeft toegebracht zodat de verwerende partij ook van oordeel is dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij een positieve invloed heeft op het gezinsleven van mevrouw D. en haar kinderen.

3.5.2.4. Uit nazicht van het administratief dossier kan de Raad de verwerende partij op het eerste zicht volgen waar de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar echtgenote niet aanvaardt.

Een overzicht van de feiten leert op het eerste zicht immers het volgende:

- verzoekende partij is op 14 februari 2009 in Tunesië gehuwd met de Belgische mevrouw D. nadat zij aan elkaar werden voorgesteld via een vriendin van mevrouw D. die tante is van de verzoekende partij.
- Nadat mevrouw D. gevraagd had om de visumaanvraag van de verzoekende partij te weigeren omdat ze ervan overtuigd was dat verzoekende partij “enkel uit was op papieren” om naar België te kunnen komen, werd de visumaanvraag op 30 november 2009 ook effectief geweigerd.
- op 25 februari 2010 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand ook tot voorlopige weigering van de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.
- op 18 oktober 2010 wordt de samenwoning vastgesteld tussen mevrouw D. en een andere vreemdeling, G.B., dit naar aanleiding van een aangifte van wettelijke samenwoning.
- op 27 mei 2011 mailt mevrouw D. naar het bestuur stellende dat verzoekende partij in België zit en dat zij door verzoekende partij wordt lastiggevallen, dit terwijl zij samenwoont met haar nieuwe partner, G.B..
- op 30 juni 2013 wordt de verzoekende partij door de politie gehoord in kader van illegaal verblijf. Verzoekende partij stelt op dat moment dat zij sinds 2012 bij een andere vrouw dan mevrouw D. verblijft die haar partner is en dat zij gevraagd heeft haar huwelijk met mevrouw D. in Tunesië te annuleren. Zij wenst te huwen met haar nieuwe partner.
- op 7 augustus 2014 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk van verzoekende partij en mevrouw D. in te schrijven nadat beiden verklaard hebben thans samen te wonen.
- op 28 november 2014 wordt verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.
- op 15 oktober 2015 verklaart de rechtbank van eerste aanleg het beroep van verzoekende partij en haar echtgenote ongegrond en beslist dat er in casu geen sprake is van een werkelijk huwelijk.

In dit recente vonnis oordeelde de Rechtbank van Eerste Aanleg ondermeer als volgt:

“(..)Door het Openbaar Ministerie dient aannemelijk gemaakt te worden dat het huwelijk kennelijk niet gericht is op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap, doch dat minstens door één van de echtgenoten enkel het verkrijgen van het verblijfsrecht wordt beoogd.

3.2. Toepassing

In deze zaak zijn er naar het oordeel van de rechtbank een heel aantal elementen voorhanden waaruit kennelijk kan afgeleid worden dat er sprake is van een schijnhuwelijk in hoofde van verzoekers, dat slechts werd aangegaan met het oog op verblijfsrecht voor één van hen.

Mevrouw D. (..) is Belgische. De heer K. zou door een huwelijk met haar een duurzaam verblijfsrecht kunnen bekomen. Verzoekers gaven in hun verhoren aan dat een verblijfsrecht in België voor mijnheer wordt beoogd. Deze verblijft sedert jaren illegaal in België en wenst zijn toestand te regulariseren.

Uit het dossier blijken onder meer nog volgende gegevens:

-Het betreft een gearrangeerd huwelijk, door toedoen van een tante van mijnheer.

-Verzoekers hebben elkaar voorafgaand aan het huwelijk slechts zeer beperkt in persoon ontmoet. Onmiddellijk na de eerste ontmoeting werd tot een huwelijk besloten. Het huwelijk werd aangegaan tijdens de tweede ontmoeting, amper drie maanden later

-Mevrouw verklaarde in 2010 dat de heer H. (..) slechts zeer gebrekkig Frans sprak en ook zij zelf had het daar moeilijk mee, zodat geen gemeenschappelijke taal bestond. De diensten belast met het onderzoek bij visumaanvragen konden eveneens vaststellen dat mijnheer zo goed als geen Frans sprak. Verzoekers konden dan ook niet met elkaar communiceren. Dat dit nu wel het geval zou zijn, wordt niet bewezen.

-Mijnheer kon bovendien zo goed als geen personalia van mevrouw meedelen.

-Bij het huwelijk werden de tradities niet gevolgd en bleven de familieleden van mevrouw zo goed als afwezig. Het huwelijk blijkt dan ook vooral een formaliteit te zijn geweest

Er was geen feest specifiek naar aanleiding van het huwelijk, enkel een feest naar aanleiding van de overwinning van een plaatselijke voetbalploeg, waarop veel foto's zouden genomen zijn 'voor de ambassade'. Er konden echter geen foto's worden voorgelegd aangezien deze zijn weggegooid na het feest.

-Er werd zeer lang gewacht vooraleer een beroep werd aangetekend tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te erkennen. Eén en ander is niet vreemd. Mevrouw nam immers in november en december 2009 uitdrukkelijk het standpunt in dat betreffend huwelijk een schijnhuwelijk was en enkel gericht op het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor mijnheer. Zij verzocht de ambtenaar uitdrukkelijk om het huwelijk niet te erkennen of over te schrijven.

-Vanaf augustus 2011 heeft de heer H. dan een relatie onderhouden met een andere Belgische vrouw, R.D.F. (...). De relatie is gestart toen mevrouw D.F. (...) in Tunesië verbleef en ging in België verder nadat de heer H. op haar kosten was overgevlogen. Ook in de eerste maanden maakte zij herhaaldelijk geld over aan hem. De relatie duurde tot deze dame de relatie verbrak. Hij heeft haar daarna nog herhaaldelijk lastig gevallen.

Op 7 februari 2011 ondertekende mevrouw op haar beurt een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer G. (...). Daarmee gaf zij te kennen zichzelf als ongehuwd te aanzien. Op 1 februari 2011 werd ook een zoon geboren van mevrouw en de heer G. (...). Ook de heer G. (...) wenste verblijf te bekomen op grond van die samenwoning.

-in 2005 wenste mevrouw reeds een huwelijk aan te gaan met de illegaal in België verblijvende B. (...). Dit huwelijk werd geweigerd als schijnhuwelijk.

-Mevrouw bevindt zich in een zeer zwakke sociale positie, door haar ziekte, slechte financiële toestand, en het feit dat zij drie kinderen uit verschillende relaties heeft die zij alleen dient op te voeden. Het enkele feit dat mijnheer belooft haar te zullen bijstaan, kan voor haar reden zijn om haar visie op het huwelijk bij te stellen.

-De heer K. (...) is gekend onder verschillende aliasen, zodat geen zekerheid bestaat omtrent zijn ware identiteit. Zolang geen zekerheid bestaat over de identiteit van één van de huwelijkspartners, kan geen wil om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan worden aanvaard in hoofde van de andere partner.

Waar deze indicaties elk op zich misschien onvoldoende bewijs zouden uitmaken van een schijnhuwelijk, maken zij samen daarvan wel voldoende zekere, precieze, gewichtige en met elkaar overeenstemmende vermoedens uit.

Uit het geheel van de dossiergegevens en de chronologie van de gebeurtenissen, maar ook uit het ontbreken van overtuigende stukken waaruit een duurzame relatie of een gemeenschappelijk leven tussen verzoekers (voor of na het huwelijk) kan worden afgeleid, blijkt naar het oordeel van de rechtbank op voldoende wijze dat verzoekers – ondanks hun formele toestemming – bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie hadden om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Minstens beoogde mijnheer met het huwelijk kennelijk uitsluitend een verblijfsvergunning in België te bekomen.

3.3. Geen tegenbewijs

De bewijsstukken die door verzoekers worden voorgebracht kunnen de voldoende zekere met elkaar overeenstemmende vermoedens niet weerleggen.

Nu geen sprake is van een werkelijk huwelijk, kan geen beroep gedaan worden op schending van de huwelijksvrijheid. (...)"

Hier wordt beroep tegen aangetekend, hetgeen nog hangende is.

-op 17 november 2015 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven alsook een inreisverbod. De Raad schorst het bevel in uiterst dringende noodzakelijkheid waarna zowel het bevel als het inreisverbod door de verwerende partij worden ingetrokken. Het beroep tot nietigverklaring wordt dan ook verworpen.

-op 3 december 2015 doen de verzoekende partij en haar echtgenote een verklaring van wettelijke samenwoning. Het parket beslist een onderzoek te voeren naar deze wettelijke samenwoning omwille van mogelijke schijnwettelijke samenwoning. Dit onderzoek blijkt nog aan de gang. De verklaring wordt voorlopig niet geregistreerd in het bevolkingsregister.

-op 15 maart 2016 komt de politie tussen omwille van opzettelijke slagen en verwondingen van verzoekende partij aan haar echtgenote. Het is de echtgenote die de politie heeft gecontacteerd

-op 16 maart 2016 treft de verwerende partij de thans bestreden beslissing.

Het komt niet aan de Raad toe om zich in de beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van de verwerende partij maar enkel dat oordeel kennelijk onredelijk of incorrect te vinden wanneer uit nazicht van de stukken van het administratief dossier men de vraag stelt hoe de verwerende partij tot dergelijke beoordeling is kunnen komen.

Gelet op de hoger opgesomde feiten kan de Raad de verwerende partij op het eerste zicht evenwel volgen waar zij meent dat er in casu geen sprake is van een werkelijk gezinsleven tussen verzoekende partij en mevrouw D. Het loutere feit dat verzoekende partij en mevrouw D. verschillende procedures hebben lopen waarbij zij menen dat zij wel degelijk een werkelijke gezinsrelatie hebben, kan op het eerste zicht geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de verwerende partij. Immers tonen deze procedures op dit moment enkel aan dat de verzoekende partij en mevrouw D. een andere mening zijn toegedaan over hun relatie, maar dit neemt niet weg dat de feitelijkheden die de zaak van verzoekende

partij en mevrouw D. kenmerken, tot op heden op het eerste zicht aantonen dat er in casu geen sprake is van een werkelijke gezinsrelatie.

Hoewel uit samenlezing van de stukken van het administratief dossier voorts wel blijkt dat het inreisverbod waarnaar de verwerende partij verwijst, werd ingetrokken en dus als onbestaande moet worden beschouwd, zodat de verwerende partij hier niet dienstig naar kon verwijzen, doet deze vaststelling op het eerste zicht evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, motieven die het bestreden bevel kunnen schragen, dat het bevel van 28 november 2014 nog in het rechtsverkeer aanwezig is, en dat de verwerende partij tevens het gezinsleven van de verzoekende partij onder de loep heeft genomen waarbij zij geoordeeld heeft dat gelet op de sterke contra-indicaties inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, een terugkeer naar het herkomstland geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Indien de procedures die de verzoekende partij hangende heeft inzake de erkenning van haar huwelijk of wettelijke samenwoning voor haar een positieve afloop zouden kennen, staat het haar nog steeds vrij om op dat ogenblik een visum gezinshereniging aan te vragen.

De Raad wijst er nog op dat het bekritiseerde motief in het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 november 2015 aangaande het kunnen voortzetten van een gezinsleven in het herkomstland en ondermeer omwille waarvan de Raad bij arrest nr. 165 634 van 25 november 2015 is overgegaan tot schorsing van dat bevel, niet meer voorkomt in het thans bestreden bevel. Uit de motieven van het thans bestreden bevel blijkt op het eerste zicht aldus duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat er geen sprake is van een werkelijk beleefd gezinsleven met mevrouw D - waarbij op het eerste zicht kan aangenomen worden dat de kinderen van mevrouw D. behoren tot dit gezinsleven nu de verwerende partij in de bestreden beslissing thans ook stelt dat gelet op de vaststellingen van slagen en verwondingen aan mevrouw D. het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij een positieve invloed heeft op het gezinsleven van mevrouw D. en haar drie kinderen - in de zin van artikel 8 EVRM zodat de vraag of het gezinsleven zich kan verderzetten in het herkomstland niet aan de orde blijkt voor de verwerende partij. Deze vaststelling dringt zich ook op na lezing van de nota met opmerkingen van de verwerende partij, waarbij erop gehamerd wordt dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven van verzoekende partij met mevrouw D. en diens kinderen. Het is enkel ten overvloede dat de verwerende partij in haar nota er nog aan toevoegt dat niet blijkt dat het gezinsleven niet kan verdergezet worden in het herkomstland of elders, maar het gebruik van de bewoordingen "*ten overvloede*" wijzen op de bijkomstigheid van dit verweer en bovendien is enige motivering in die zin ook niet terug te vinden in het thans bestreden bevel.

Bij het thans voorliggende verzoekschrift wordt wel een email van mevrouw D. van 21 maart 2016 gevoegd, waarbij zij in essentie stelt dat verzoekende partij haar hele leven is, er voor haar kinderen is en haar steun en toeverlaat is, maar de Raad benadrukt nogmaals de feitelijkheden van het dossier, en meer in het bijzonder de bevindingen van de rechtbank van eerste aanleg van 15 oktober 2015 waaruit blijkt dat mevrouw D. een zwakke sociale positie kent en dat het enkele feit dat verzoekende partij belooft haar te zullen bijstaan voor haar reden kan zijn om haar visie op het huwelijk bij te stellen. De rechtbank oordeelde tevens dat minstens in hoofde van de verzoekende partij het huwelijk uitsluitend gericht is op het bekomen van een verblijfsvergunning. De intenties van mevrouw D. aangaande verzoekende partij kunnen aldus wel goedbedoeld zijn, maar deze doen op het eerste zicht geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

3.5.2.5. Nu de Raad de verwerende partij op het eerste zicht kan volgen dat er in casu geen sprake is van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, wordt de schending van dit artikel op het eerste zicht ook niet aannemelijk gemaakt.

3.5.2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden

tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Zoals uit de bespreking hoger is gebleken heeft de verwerende partij rekening gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. Verder werd ook rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen, nu duidelijk wordt gesteld dat *“Op 15.03.2018 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van Mevr. D (...), die zelf de politie verwittigde. In het licht van bovenstaande vaststellingen lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene een positieve invloed heeft op het gezinsleven van Mevr. D (...) en haar 3 kinderen”*.

In het emailbericht van 21 maart 2016 minimaliseert mevrouw D. de door de politie vastgestelde feiten en stelt zij dat zij en verzoekende partij ruzie hadden omdat ze niet wil dat verzoekende partij haar in de steek zou laten en dat ze enkel de ambulance wou bellen en niet de politie. Het administratief dossier bevat het administratief verslag vreemdelingencontrole waarin verwezen wordt naar het PV met nummer AN.55.LB.033534/2016-GF inzake de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen alsook de vermelding: *“partner verwittigt politie nadat zij door haar vriend geslagen werd”*. Zelfs indien al zou aangenomen kunnen worden dat mevrouw D. niet zelf de politie waarschuwde, *quod non in casu*, blijft het gegeven evenwel dat mevrouw D. het noodzakelijk achtte een ambulance te bellen, wat op het eerste zicht ook aantoonde dat er meer aan de hand was dan enkel een ruzie tussen partners en dat de bevindingen van de politie inzake slagen en verwondingen aan mevrouw D. door de verzoekende partij door dit emailbericht op het eerste zicht geenszins onderuit gehaald worden. De overige aantijgingen die mevrouw D. ten aanzien van de politie doet over de behandeling door de politie, doen aan voorgaande vaststelling uiteraard geen afbreuk. De Raad kan de verwerende partij dan ook op het eerste zicht volgen waar zij van mening is dat verzoekende partij geen positieve invloed heeft op het gezinsleven van mevrouw D. en haar kinderen. Het betoog dat verzoekende partij zou optreden als een vaderfiguur naar deze kinderen, kan aan voorgaande op het eerste zicht geen afbreuk doen.

Uit het administratief dossier blijken voor het overige op het eerste zicht geen indicaties dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij niet in orde is en verzoekende partij voert dit trouwens ook niet aan in onderhavig verzoekschrift.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet op het eerste zicht.

3.5.2.7. Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partij in haar middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

3.6. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.6.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.6.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.6.2.1. In essentie wijst de verzoekende partij op de bijdrage die zij levert aan het gezin van mevrouw D. en diens kinderen en dat de tenuitvoerlegging een ernstig nadeel zou teweegbrengen bij de kinderen. Zij verwijst tevens naar de hangende procedures waarbij zij persoonlijk aanwezig wenst te zijn en haar anders de kans ontnomen wordt op zaken persoonlijk toe te lichten. Verder zouden bepaalde procedures zonder voorwerp kunnen worden waarbij zij dan voor de kosten moet opdraaien.

3.6.2.2. De Raad wijst vooreerst op zijn bespreking van de ernst van de middelen gestoeld op de schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven en bovendien dat zij een positieve invloed zou hebben op het gezin van mevrouw D. en diens kinderen. Het loutere gegeven als zou de verzoekende partij zich gedragen als een soort "vaderfiguur" naar de kinderen van mevrouw D. toe, kan hieraan op het eerste zicht geen afbreuk doen. Bovendien werd erop gewezen dat mevrouw D. in een zwakke sociale positie zit en daardoor mogelijks haar visie op het huwelijk (relatie) bijstelt. Er kan aldus op het eerste zicht niet uitgesloten worden dat verzoekende partij mevrouw D. (en bij uitbreiding diens kinderen) misbruikt om een verblijfsrecht te bekomen en zich enkel en alleen om die reden zou inzetten voor het gezin. In dat opzicht lijkt het dan ook eerder in het belang van mevrouw D. en diens kinderen dat verzoekende partij wel verwijderd wordt.

Uit niets blijkt bovendien dat mevrouw D. indien zij omwille van haar (medische) toestand bijstand behoeft, en dit mede wat betreft het instaan voor de kinderen, dit niet kan verkrijgen via andere kanalen dan verzoekende partij.

Er wordt op geen enkele concrete wijze aannemelijk gemaakt dat de verwijdering van de verzoekende partij een dermate negatieve impact zal hebben op de kinderen van mevrouw D., dit temeer in het licht van alle feitelijke vaststellingen die het dossier kenmerken, dat dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert.

Zoals de verzoekende partij voorts zelf aangeeft wordt zij in de hangende procedures vertegenwoordigd door haar advocaat, zodat niet zonder meer kan gesteld worden dat de procedures omwille van haar afwezigheid, een negatieve afloop voor haar zouden kennen. Bovendien is het evenmin uitgesloten dat wanneer de persoonlijke verschijning van verzoekende partij daadwerkelijk wordt vereist, zij zich in bezit laat stellen van de noodzakelijke binnenkomstdocumenten om op legale wijze aanwezig te zijn bij de effectieve behandeling van haar zaken.

3.6.2.3. Er wordt geen moeilijk te herstellen nadeel aangetoond.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing is niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER ,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

S. DE MUYLDER